

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

28 januari 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van de heer André Van Nieuwkerke tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de tegemoetkoming van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) in het materiaal voor topsporters met een handicap

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over het dalend geboortecijfer

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen

Dinsdag 28 januari 2003

VOORZITTER : Mevrouw Patricia Ceysens

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.05 uur.*

Vraag om uitleg van de heer André Van Nieuwkerke tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de tegemoetkoming van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) in het materiaal voor topsporters met een handicap

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwkerke tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de tegemoetkoming van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) in het materiaal voor topsporters met een handicap.

De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, tot op heden staat het VFSIPH, het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, niet in voor de vergoeding van het materiaal van sporters met een handicap. Op mijn vraag startte in oktober 2002 een wetenschappelijk onderzoek naar, onder meer, de meerkost die sport voor een persoon met een handicap met zich meebrengt. Ik denk bijvoorbeeld aan de prothese van een kogelstoter die bijzonder zwaar belast wordt en regelmatig moet worden vervangen of aan vervoer en begeleiding. Dit onderzoek, in opdracht van de minister van Sport, zou naar verluidt eind 2003 worden afgerond. In die zin zou het misschien zinvol zijn dat u, als minister van Gelijke Kansen, op de hoogte blijft van de ontwikkelingen in het onderzoek.

Binnen de gehandicaptensport zijn er in Vlaanderen naast de recreanten ook twee topsporters die opgenomen zijn in het Bloso-tewerkstellingsproject Topsport. Het hoeft geen betoog dat zo iemand pas in een dergelijk project wordt opgenomen indien hij of zij werkelijk talent heeft.

In het betreffende contract zijn er twee artikelen die duidelijk stellen dat zij sportieve prestaties leveren in ruil voor loon. In artikel 8 wordt bepaald dat de topsporter de facto volledig bezig moet zijn met trainen en leveren van topsportprestaties. Artikel 9 bepaalt wanneer de evaluatie van de geleverde sportprestaties zal plaatsvinden. Bij een negatieve evaluatie komt er een einde aan het contract.

In die zin lijkt het me dan ook logisch dat deze personen in het kader van hun arbeid een tegemoetkoming krijgen van het VFSIPH, en dit voor individuele ondersteuning op de werkvloer.

Mevrouw de minister, is de weigering van het VFSIPH om tegemoet te komen in het materiaal voor topsporters met een handicap niet strijdig met zijn opdracht ? Bent u van plan, in het licht van het gelijkkekansenbeleid, hieraan te verhelpen ?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

– *Mevrouw Marijke Dillen treedt als voorzitter op.*

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, collega's, op dit ogenblik zijn er, zoals ook al aangegeven in de vraag, twee door het Bloso erkende topsporters met een handicap. Personen met een handicap die erkend zijn als topsporters, krijgen van het Bloso, net als niet-gehandicapte topsporters, een wedde. Daarnaast ontvangen deze topsporters ook, via de VZW Vlaamse Liga Gehandicaptensport, een jaarlijkse vergoeding van 3.750 euro voor allerlei onkosten. Navraag bij het Bloso leert me dat deze som mag worden gebruikt voor alle zaken die een sporter nodig heeft om zijn sport

Vogels

ten volle te kunnen beoefenen. Indien dit nodig zou zijn, kan dit geld ook voor aangepaste hulpmiddelen worden gebruikt. Naast de door het Bloso erkende topsporters, is er ook nog de groep van de elitesporters. Deze elitesporters worden op basis van hun prestaties door de Vlaamse Liga Gehandicaptensport als dusdanig erkend. Er zijn vandaag 44 sporters met een handicap erkend als elitesporters. Deze groep krijgt geen wedde van het Bloso, maar krijgt wel een jaarlijkse subsidie van 750 euro van de voornoemde Vlaamse Liga. Ook zij kunnen hiermee die dingen kopen die ze nodig hebben om hun sport ten volle te kunnen beoefenen.

Daar mogelijke kosten voor aangepast materiaal reeds door de Vlaamse Liga Gehandicaptensport werden betaald, en dit dus wordt geregeld via een andere wettelijke bepaling, treedt hier de residuariteit van het Vlaams Fonds in werking. Deze residuariteit houdt in dat het Vlaams Fonds geen kosten ten laste kan nemen als die reeds worden betaald door andere overheidsdiensten. Dit geldt ook voor andere problemen die regelmatig in deze commissie ter sprake komen. Zo zijn rolstoelen een bevoegdheid die wordt bepaald door de federale overheid. In residuaire orde wordt dit bepaald door het Vlaams Fonds. Deze residuariteit is dan ook opgenomen in alle besluiten van het Vlaams Fonds. Artikel 6 van het besluit inzake materiële bijstand van 13 juli 2001 bepaalt ook nog eens uitdrukkelijk dat alleen die personen in aanmerking komen voor materiële bijstand die niet van een andere wettelijke regeling gebruik kunnen maken.

Naast de voornoemde twee groepen van sporters zijn er ook nog de recreatieve sporters, die – gelukkig maar – met vele honderden en zelfs duizenden zijn. Zij krijgen geen vergoedingen van andere overheidsinstanties voor het beoefenen van de sport. Ze kunnen wel een vraag richten tot het Vlaams Fonds om aangepast materiaal te krijgen. Zo kunnen ze bijvoorbeeld een sportrolstoel wel aanvragen bij het Vlaams Fonds. Hun vraag moet, net zoals dat voor alle andere aanvragen geldt, gemotiveerd zijn aan de hand van de algemene principes van noodzaak, meerkost, doelmatigheid, doeltreffendheid en gebruiksfrequentie. In de praktijk zullen deze vragen aan de Bijzondere Bijstandsc commissie moeten worden voorgelegd, daar deze commissie zich moet uitspreken over hulpmiddelen die niet opgenomen zijn in de gebruikelijke referentielijst. Een uitzondering op dit alles zijn de rolstoelen, waar het Riziv voor bevoegd is en

waar Vlaanderen slechts in residuaire orde voor bevoegd is.

Uit navraag bij de provinciale afdelingen van het Vlaams Fonds blijkt dat er nog geen enkele weigering is geweest voor materiaal voor topsporters. Er is ook nog nooit een aanvraag geweest. Ook wat de elitesporters betreft, is nog geen enkele vraag geweigerd. Voor beide groepen is nog geen weigering opgetekend omdat nog geen enkel aangepast hulpmiddel is aangevraagd voor deze doelgroep. Voor recreatieve sporters is dat wel het geval. Tot op heden is daar slechts één hulpmiddel geweigerd. Topsporters en elitesporters weten dat ze niets kunnen aanvragen bij het Vlaams Fonds en dat ze een beroep moeten doen op de andere VZW's. Recreatieve sporters kunnen dat wel bij het Vlaams Fonds.

Uit navraag bij de Vlaamse Liga blijkt dat de bedragen die worden uitgekeerd volledig opgaan aan kosten voor trainingen, stages, vervoerskosten en dergelijke. Er blijft met andere woorden weinig of niets over om te besteden aan noodzakelijke aangepaste hulpmiddelen. In dat opzicht heeft deze vraag wel degelijk zin. Men krijgt dat geld. Het reglement bepaalt dat men dat geld voor alles kan gebruiken, ook voor bijkomende hulpmiddelen. Maar in de praktijk blijkt dat zowel topsporters als elitesporters de bedragen die ze krijgen van de Vlaamse Liga Gehandicaptensport volledig voor stages en trainingen gebruiken, en dat er weinig overblijft voor bijkomende hulpmiddelen. Het Vlaams Fonds kan – mits een aanpassing aan de regelgeving – aangepaste hulpmiddelen vergoeden voor topsporters met een handicap en ook voor elitesporters met een handicap. Ik ben van oordeel dat dit moet kunnen, wanneer ze kunnen bewijzen dat hun jaarlijkse subsidie uitgeput is. Dan moeten ze een beroep kunnen doen op het Vlaams Fonds. Ze zouden dan eventueel aan de Bijzondere Bijstandsc commissie die aanvraag kunnen motiveren door te bewijzen dat ze het nodig hebben.

Mijnheer Van Nieuwkerke, het gaat hier wellicht om een heel concrete vraag. Ik wil die topsporter die nu erkend is in het kader van het Bloso de suggestie geven om die aanvraag in te dienen bij het Vlaams Fonds en te bewijzen dat hij alle subsidies die hij krijgt van de Vlaamse Liga Gehandicaptensport besteedt aan trainingen en dergelijke. We zijn bereid dat dossier op zijn waarde te bekijken en hier eventueel iets aan te doen via de Bijzondere Bijstandsc commissie.

De voorzitter : De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke : Mevrouw de minister, dit antwoord heeft me aangenaam verrast. In deze sector bestaan er heel wat misverstanden. Ik wees daar reeds op in het begin van mijn betoog. Ik heb gepraat met mensen van de Vlaamse Liga Gehandicaptensport en van gehandicapten-sportfederaties. Zij denken dat ze geen recht hebben op een tegemoetkoming voor sportmateriaal. Uit uw antwoord blijkt dat ze dat wel hebben. Voor sportmateriaal kunnen topsporters, als hun toelage is opgebruikt en als ze een goed dossier hebben, daar wel een beroep op doen. Voor die sector is een duidelijke informatiebrochure noodzakelijk. Op het terrein bestaan daarover heel wat misverstanden.

– *Mevrouw Patricia Ceysens, voorzitter, treedt opnieuw als voorzitter op.*

Minister Mieke Vogels : Er zijn 44 elitesporters en 2 topsporters. Misschien kunnen we hen hoofdelijk aanschrijven. Ik zal het Vlaams Fonds voorstellen om dat te doen. De reglementering is duidelijk : het Vlaams Fonds grijpt enkel in als er residuair geen andere instantie is die financiert. De bedoeling is dubbele financiering te vermijden. Het klopt dus dat top- en elitesporters geen beroep kunnen doen op middelen van het Vlaams Fonds, vermits ze worden gefinancierd door de Vlaamse Liga.

Het begrip residuariteit laat voldoende flexibiliteit. Als men kan bewijzen dat de middelen van de Vlaamse Liga Gehandicaptensport niet toereikend zijn, dan is de reglementering soepel genoeg om via de Bijzondere Bijstandsc commissie extra middelen te krijgen.

Mijnheer Van Nieuwkerke, ik zal uw suggestie onthouden en het Vlaams Fonds een brief laten schrijven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over het dalend geboortecijfer

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over het dalend geboortecijfer.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, er kan heel veel tijd verstrijken tussen de actualiteit en het moment waarop die in de commissie komt. Ik stel mijn vraag naar aanleiding van de vaststelling door het studiecentrum voor perinatale epidemiologie dat het geboortecijfer daalt. We kennen die trend al langer. De heer Vandenbroeke heeft dit thema herhaaldelijk aangehaald.

Het lager geboortecijfer is logisch omdat de geboortecohorte, de groep van fertiele vrouwen, kleiner wordt. We hebben geen zicht op de meest recente gegevens over het aantal kinderen per vrouw onder de 40 en 45 jaar. Dat zou nog een sterkere indicatie geven.

Het gebrek aan motivatie om de denataliteit aan te tonen heeft te maken met de schrik om de sociale zekerheid niet te kunnen betalen. Als we de toekomst betaalbaar willen houden, moeten we zorgen dat er voldoende kinderen zijn in verhouding tot het aantal ouderen.

Een belangrijker invalshoek is de vaststelling dat de kloof tussen kinderwens en realisatie groot blijft. Ik hoop dat we kinderen hebben, niet om de wereld te redden, maar omdat het leuk is voor onszelf en voor onze kinderen. Mijns inziens moet het ook plezant kunnen blijven en moet men ervan kunnen genieten.

In de kloof tussen kinderwens en realisatie spelen verschillende elementen en factoren een belangrijke rol. Volledige duidelijkheid daarover bestaat er, diverse onderzoeken ten spijt, echter niet. Uiteraard speelt ook het sociaal-economisch klimaat en de zekerheid of onzekerheid van jonge mensen over de toekomst een rol. Op de website waarop daarover een discussie wordt gevoerd, wordt dit vooral benaderd vanuit de vraag of het wel nog nodig is om kinderen te krijgen, wetende dat er op de wereld al zoveel kinderen zijn. Het betreft daarbij hoofdzakelijk een ecologische invalshoek.

Een antwoord kan evenwel slechts geboden worden door een sterk gezinsgericht beleid waarin rekening gehouden wordt met een algemeen kindvriendelijk klimaat. Daarin moeten zowel materiële en financiële aspecten terug te vinden zijn, als immateriële stimulansen die de ruimte voor de aanwezigheid van kinderen vergroten. Ik denk bijvoorbeeld aan cafés en restaurants die voorzien in een kinderhoekje of aan grootwarenhuizen die

Becq

parkeerplaatsen voorbehouden voor moeders met een kinderwagen.

Mevrouw de minister, wanneer de regering zegt dat de thematiek van het gezinsbeleid zodanig belangrijk is dat er ook een minister van Gezinsbeleid zou moeten zijn die aandacht moet hebben voor een planmatig, globaal en geïntegreerd gezinsbeleid, dan stel ik me toch vragen. U hebt daar in het verleden immers steeds 'neen' op geantwoord. Vandaag stel ik echter met veel genoegen vast dat u wel minister van Gezin zou willen worden, waarschijnlijk vanuit de vaststelling dat u die klemtoon nog onvoldoende hebt gelegd.

In een dergelijk beleid zouden verschillende maatregelen en aandachtspunten een plaats kunnen krijgen. Ik denk bijvoorbeeld aan een gezinsvriendelijke toets van maatregelen op diverse terreinen waaronder het kindeffectenrapport dat via een globale meerderheid – over meerderheids- en oppositiegrenzen heen – tot stand is gekomen. Ik denk ook aan het niet-discrimineren van gezinnen met kinderen, iets wat onder meer te maken heeft met heffingen en dergelijke meer. Ook de betaalbaarheid van het onderwijs is mijns inziens een heel belangrijke factor. Dat dit niet altijd even gemakkelijk is, kunnen we allemaal zelf aan den lijve ontdekken. Verder denk ik aan het erkennen en vergoeden van de werkelijke kost van kinderen. In dit verband verwijs ik naar de discussie die reeds gevoerd werd over de eventuele Vlaamse kinderslag waardoor gedeeltelijk in een compensatie zou kunnen worden voorzien.

Verder moeten ouders van een derde of vierde kind of meer kinderen in de watten worden gelegd en moet aandacht worden besteed aan het vermijden van gezondheidsrisico's bij het krijgen van kinderen op jonge leeftijd. Immers, hoe later een vrouw een eerste kind krijgt, hoe minder kans er is dat zij ook nog een tweede, derde of vierde kind baart. Voor iemand die pas op 35 jaar een eerste kind krijgt, is het niet zo vanzelfsprekend om aan nog meer kinderen te denken. Ik verwijs in dit verband naar de Nederlandse campagne 'Een slimme meid krijgt haar kind op tijd'.

Ik wil het ook nog even hebben over de levensloopbaan die een zekere flexibiliteit moet inhouden. Destijds werd het systeem van loopbaanonderbreking ontwikkeld. Vanuit het federale niveau werd dit vervangen door een nieuw stelsel dat eigenlijk minder soepelheid en mogelijkheden inhoudt. Mijns inziens moeten we meer werk maken

van een algemener klimaat waarbij die flexibiliteit en die loopbaanontwikkeling gefaseerder kunnen verlopen, en dit ook in functie van kinderen en gezinnen. Nu moet het allemaal tussen de 25 en de 35 jaar : zowel kinderen krijgen als de carrière uitbouwen om de nodige toekomstgaranties te kunnen opbouwen. Boven de 45 jaar zou men niet afgeschreven mogen zijn. Integendeel, ook dan zijn er nog vele mogelijkheden. Voor die leeftijd zou men een soort rustpauze moeten kunnen inbouwen om die combinatie beter te kunnen laten lopen. Dit is een voorstel dat mijn partij na aan het hart ligt.

Mogelijk spelen ook grootouders een belangrijke rol in de realisatie van de kindervens. Daar is iedereen waarschijnlijk wel van overtuigd.

Mevrouw de minister, welke initiatieven heeft de regering tot op heden reeds ontwikkeld met het oog op een planmatig en geïntegreerd gezinsbeleid dat verschillende beleidsdomeinen impliceert ? Indien dit tot op heden nog niet gebeurde, welke initiatieven worden er dan ontwikkeld om een dergelijk gezins- en kindvriendelijk klimaat te stimuleren en concreet gestalte te geven tijdens deze legislatuur ?

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, ik wil een element belichten waarover mevrouw Becq het niet had. We zien dat het geboortecijfer elk jaar daalt. Dat is evenwel niet het geval voor het aantal abortussen. Dat aantal blijft ongeveer gelijk, en dit al gedurende de laatste 10 jaar. Voor Vlaanderen gaat het ongeveer over 9.000 abortussen per jaar. De verhouding tussen het aantal kinderen dat geboren wordt en het aantal abortussen wordt dus steeds kleiner. We moeten daaruit besluiten dat het aantal zwangere vrouwen die van oordeel zijn dat ze, om sociaal-economische, psychologische of praktische redenen – zoals de combinatiemogelijkheden tussen werken en kinderen opvoeden -, het niet aankunnen om een kind of nog een kind meer op te voeden, steeds maar toeneemt. Dat is een zeer bijzonder fenomeen. De vruchtbaarheid op zich daalt niet, maar het aantal gewenste kinderen neemt almaar af. Mevrouw de minister, ik vraag me af wanneer u daar eens iets aan gaat doen. U bent de kampioene van de campagnes. Dit onderwerp zit natuurlijk in de taboesfeer. Misschien zult u zich hier wat minder mee in de belangstelling kunnen werken. Ik vraag me af of dat de reden is waarom u hier niets tegen wilt ondernemen.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, mevrouw Becq stelde de vraag of een dalend geboortecijfers een slechte zaak is. Moeten we ons daar zorgen over maken ? Als ecologist ben ik uiteraard niet blind voor de wereldwijde stelling dat er een overbevolking is. De aarde kan dit aantal mensen en de groei van dit aantal niet dragen. Het is wat eenvoudig te denken dat men gewoon een aantal kinderen uit het Zuiden kan weghalen en ze in het Noorden kan plaatsen. Deze commissie weet hoe moeilijk adoptie is. We zitten niet in een zandbak, waar men het ene zandkasteel afbouwt en het andere bijbouwt. Algemeen-theoretisch klopt dit. Op termijn moeten we in heel wat westerse landen, en zeker en vooral ook in Vlaanderen, naar een evenwicht evolueren op basis van een lager bevolkingsaantal.

De ruimte hier is schaars. Het is niet altijd mogelijk om te voldoen aan ieders wens. De 'ecologische footprint' is daar een mooi voorbeeld van. Onze manier van leven betekent dat we heel wat meer hectare per persoon nodig hebben dan in het Zuiden. Op termijn moeten we dus naar dat evenwicht op basis van minder bewoners in Vlaanderen evolueren. Daar zijn twee cruciale voorwaarden voor. Ten eerste moeten we nu investeren om die piek van de vergrijzing te kunnen opvangen. Federaal gebeurt dat deels via het Zilverfonds. Bij ons gebeurt dat via de zorgverzekering. Er is sprake van het opmaken van programmaties om de vergrijzing op te vangen. U zult wellicht zeggen dat dit niet volstaat, maar er wordt wel in die richting gedacht. Ten tweede moet men zich ervoor hoeden om de samenleving totaal te ontwrichten. Dit mag dus niet met schokken gebeuren. Het moet een harmonieus geheel vormen. Daarom heb ik me de laatste maanden en jaren uitgesproken vanuit de bekommernis over het feit dat het geboortecijfer heel sterk daalt. De kinderwens is wellicht niet afgenomen. Mensen vinden het zelfs nog wel leuk om kinderen te hebben. Ik vind dat trouwens ook. Wanneer men jonge volwassenen ondervraagt over hun kinderwens, dan hebben zij het meestal over 3 tot 4 kinderen. Maar 10 jaar later vinden ze dat misschien nog wel leuk, maar lang niet meer zo haalbaar en vaak ook onbetaalbaar. Daar knelt vaak het schoentje. Hoe gaat men die kinderwens en de realiteit van het hebben van kinderen dichter bij elkaar brengen ?

Mijnheer Strackx, ik ben helemaal niet vies van campagnes. Wel integendeel, vaak kunnen ze heel efficiënt en veelbesproken zijn. Ik heb ooit in deze commissie verwezen naar de Nederlandse campagne, met als slogan 'Een slimme meid krijgt haar kind op tijd'. Maar ik ben ervan overtuigd dat die

campagne los van een algemeen beleid uiteindelijk weinig of niets uithaalt. Dergelijke campagnes ondersteunen alleen de de facto kinderwens bij de mensen. De haalbaarheid en de betaalbaarheid worden echter niet gegarandeerd. Mevrouw Becq, er moet dus inderdaad een gecombineerd beleid zijn, dat men een gezinsbeleid kan noemen. Ik heb nooit gezegd dat ik geen minister van Gezin wilde zijn. Integendeel, als u het Staatsblad raadpleegt, zult u merken dat het gezinsbeleid daarin staat als een van mijn beleidsverantwoordelijkheden. Alleen is er aan het begin van deze zittingsperiode een vrij hevige discussie geweest, onder meer met de Gezinsbond, over de vraag waarom dat niet in mijn titulatuur en op mijn visitekaartje stond. Ik heb toen gezegd dat dit te klein was. Dat is nu meer dan ooit het geval, nu ontwikkelings samenwerking er ook nog bij is gekomen. Maar als ik nog op deze post blijf, heb ik er geen enkel probleem mee om dat er nog bij te voegen in mijn titel en naast mijn visitekaartje. Sommige andere collega's waren minder bescheiden in hun titulatuur. Ik heb daar op zich dus niet echt een probleem mee. Maar de titel alleen is niet genoeg en het visitekaartje evenmin. Het is belangrijker om een consequent beleid te voeren.

Mensen voeren hun kinderwens maar uit als de sfeer rondom hen kindvriendelijk is. Op de arbeidsmarkt zijn mannen en vrouwen actief. Daar werken ze vaak aan een carrière. Ze brengen veel tijd door op de werkvloer, die per definitie weinig aandacht heeft voor kinderen en kindervensen. Daarom willen we via de wedstrijd 'Mensvriendelijk bedrijf' de goede praktijkvoorbeelden van bedrijven die wel aandacht hebben voor het gezin en kinderen, in de bloemetjes zetten. Die campagne is succesvol en we voeren ze dit jaar voor de derde keer. Steeds meer bedrijven doen eraan mee omdat ze ervan overtuigd zijn dat het een win-winsituatie is. Jonge, vaak hooggespecialiseerde werknemers zijn trouw aan hun onderneming als die er ook rekening mee houdt dat een man of vrouw een potentiële vader of moeder, een echtgenoot of echtgenote is. Dat hebben de voorbije edities van die wedstrijd bewezen. Het ziekteverzuim en het verloop in die bedrijven is opmerkelijk kleiner geworden. Jonge mensen willen niet in de eerste plaats een extra wagen of massagebeurt, maar blijven hun bedrijf trouw als dat rekening houdt met de essenties van hun leven.

We hebben ook een actie 'Kinderopvang in bedrijven' opgestart. Het is nooit de bedoeling geweest dat bedrijven eigen crèches ontwikkelen. Er is veel interesse van bedrijven om te participeren in kinderopvang, zoals dat in Nederland gebeurt. Een

Vogels

aantal bedrijven heeft dat met groot succes gedaan, tot grote tevredenheid van de werknemers, de vakbonden en de werkgevers. Andere bedrijven aarzen omdat de investeringen daarvoor niet fiscaal aftrekbaar zijn. Er zijn nu onderhandelingen bezig met federaal minister Reynders, die moeten resulteren in een maatregel om investeringen voor kinderopvang fiscaal aftrekbaar te maken.

We hebben zelf ook een grote verantwoordelijkheid. Niet elk bedrijf zal of kan investeren in kinderopvang. De Vlaamse regering wil binnen deze legislatuur 10.000 extra plaatsen creëren. Daarvan zijn er al 6.000 gerealiseerd. Dit jaar zijn er weinig middelen vastgelegd. We zullen een tussenstand opmaken en proberen bij te sturen, en nagaan welke de beste manieren zijn om de resterende 4.000 plaatsen te creëren.

Investeren in kinderopvang is investeren in kinderen. Dat bewijzen voorbeelden in het buitenland, vooral in het noorden. Het is voornamelijk in die landen dat kindervens en kinderrealisatie opnieuw bij elkaar worden gebracht. Ze hebben massaal in kinderopvang geïnvesteerd en ook in tijdskredieten, manieren dus om mannen en vrouwen hun werk en gezin beter te laten combineren.

Ik verwijs naar de tijdskredieten die vorig jaar zijn verhoogd. Meer mannen dan vroeger nemen de tijdskredieten op. Het is belangrijk dat niet alleen de buitenlandse arbeid door man en vrouw wordt gedragen, maar ook de thuisarbeid.

Kinderen worden in onze samenleving beschouwd als een volwaardig deel van het gezin. Het kinderrechtenrapport dat nu voorligt, illustreert dat de Vlaamse overheid via alle mogelijke departementen die kinderen wil laten participeren in onze samenleving. Het kindeffectenrapport wordt vanaf dit jaar efficiënter en frequenter toegepast, maar we moeten blijven werken aan een mentaliteitswijziging. Een kindeffectenrapport is daarvoor een hefboom.

De komende jaren zal er in ieder geval een volgehouden beleid nodig zijn om het dalend geboortecijfer in Vlaanderen te stoppen. We hebben de voorbije jaren getracht om, op een niet altijd even spectaculaire, maar intensieve manier, gestalte te

geven aan een beleid dat arbeid, gezin en kinderen met elkaar combineert.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. U haalt inderdaad een aantal punten aan die in een gezinsbeleid kunnen kaderen.

Ik wil in dit verband nog een voorbeeldje bovenhalen. Vanuit Vrouw & Maatschappij werd de actie 'gezinsvriendelijk beleid' opgestart, wat nog iets anders is dan 'mensvriendelijk beleid'. Daarbij wordt op arrondissementele, dus op kleine schaal voorzien in een prijsuitreiking aan bedrijven die niet alleen de combinatie werk en gezin helpen mogelijk maken, maar daartoe ook werkelijk maatregelen nemen of dit in hun planning opnemen en uitwerken.

Ook op het vlak van kinderopvang hebben bedrijven in het verleden reeds een bijdrage geleverd. Het FCUD is immers samengesteld uit bijdragen van bedrijven.

Minister Mieke Vogels : Dat heeft wel tot veel miserie geleid.

Mevrouw Sonja Becq : Inderdaad, maar op die manier hebben een aantal initiatieven het licht gezien die die kans anders niet gehad zouden hebben. Ik vind het immers belangrijk dat bedrijven blijven participeren in kinderopvang.

Mevrouw de minister, u hebt ook gezegd dat dit niet op uw visitekaartje staat. Toch vind ik het belangrijk dat we in onze uitingen, in onze gedragingen en in alles wat we zeggen, die gezinsdimensie aan bod laten komen. Bovendien moet dit systematisch en planmatig gebeuren. Als men een beleidsplan rond kinderopvang heeft, zou men evengoed een beleidsplan rond gezinsbeleid kunnen opstellen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.52 uur.*
